

Podhorjanski: Zas dwaj čłowjekaj zbožow-
naj; zapłać Bóh!

Sknadź: Wubjernje, knjez Pičołka! Ale naj
na kwas přeprošće!

Karl: Ale po kwasu, knjez studenta, mějće
so z procha!

Sknadź: Budź bjez starosće, přećelo! Knjez
studenta je wšu swoju lohkomyslnosć wot-
položil.

9. wustup.

Hramosćak. Prjedawši.

Hramosćak (z blešu wina w rucy): Aha! tu sće
wšitcy hromadže —? wjeseliće so, zo sće
stareho Hramosćaka prawje wottruhali,
nic wěrnó?

Pičołka: Khwalimy was wšitcy do hromady,
zo sće swoju přibuznu krew připóznał.

Hramosćak: Sotrowco!

Sknadź: Tu sym!

Hramosćak: Namkach w zaku hišće blešu
wina; pój, pomhaj mi ju wupić!

Sknadź: Mój luby wujo, sće mi wodał?

Hramosćak: Nó, hišće sebi překładu. — Pój,
jenož pój!

Sknadź: Směm swojeho přećela sobu wzać?

Hramosćak: Knjeza překupca z Waršawy?
Wzmi jeho! Doniž bleša prózdna njeje,
njech pije cyły swět!

Podhorjanski: Ja tež?

Hramosćak: Ty tež. A zaspěwajmy sej!
Wšitcy spěwaja: „My w přećelnym towař-
stwje mamy . . .“

Mjez tym zawěšk spadnje.

— K ó n c. —

Novel